

Ohlášky – neděle 30. 1. 2022

Dnes prožíváme **4. neděli v mezidobí**.

- Pondělí 31. 1. – **Památka sv. Jana Bosca, kněze**
- Středa 2. 2. – **Svátek Uvedení Páně do chrámu**
- Čtvrtek 3. 2. – **Památka sv. Blažeje, biskupa a mučedníka**
- Sobota 5. 2. – **Památka sv. Agáty, panny a mučednice**
- Neděle 6. 2. 2022 bude **5. neděle v mezidobí**.

V Lovosicích zahajujeme další **Kurz Alfa**. Začátek je **už tento čtvrtek 3. února od 19:00** v Střední odborné škole technické a zahradnické, Lovosice Osvoboditelů 1/2, Lovosice.

Kurz je otevřen pro všechny nezávisle na příslušnosti církevnímu společenství i pro ty, kteří do žádné církve nepatří. Vítání jsou všichni. Pozvěte své známé.

Alfa nabízí příležitost prozkoumat křesťanskou víru, trvá zpravidla jedenáct týdnů. Každé setkání se zabývá některým tématem spjatým s křesťanstvím, vytváří prostor k rozhovoru. Alfa probíhá po celém světě v kavárnách, církvích, univerzitách, barech i jinde. Nenajdete dvě úplně stejné Alfy, ale v zásadě mají společné tři věci: **jídlo, promluvu a rozhovor o tématu**.

Zájemci hlase se na farnost.lovosice@seznam.cz nebo na 603845460.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

V zimním období jsou mše sv. v úterý, středu a čtvrtek ve **farní kapli**.

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Modlitební skupina
pátek v 15:30, kostel sv. Václava, Lovosice

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Náboženství pro školní děti – úterý od 14 h

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

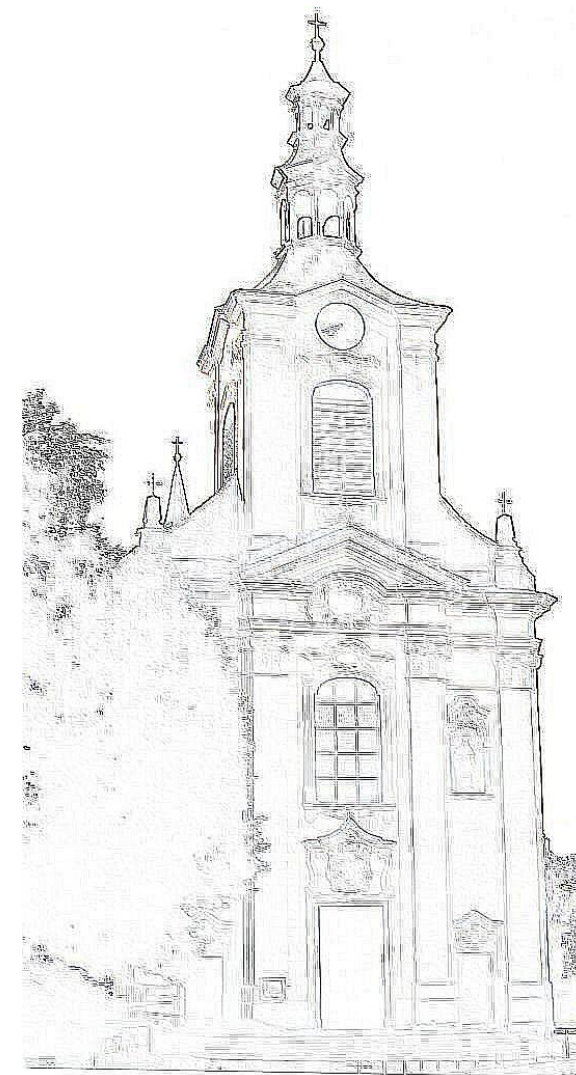
R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 10 (2022)
30. 1. 2022

4. neděle v mezidobí

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Rozjímání nad evangeliem ze svátku Uvedení Páně do chrámu

Lk 2,22-40

„Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“
...Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma.

Aby mohli Simeon s prorokyní Annou Ježíšovým rodičům zvěstovat, kým je jejich dítě, tomu nejdříve musela předcházet důležitá lidská kvalita – totiž věrnost poslání, k němuž je Bůh přivedl. Nebylo by divné, kdyby se omluvili obtížemi stáří či jinou, objektivní a pochopitelnou příčinou, pro niž by v chrámu už nemohli být přítomni. Ovšem pozor: Nejde až tak o fyzickou přítomnost a vyžadování nemožného. Lidské síly přirozeně vyhasínají a uznat to je projevem zralosti. Jde o duchovní věrnost poslání, které člověk přijal z Božích rukou. Kolik kněží zpětně rozmetá ovoce své předchozí služby tím, že povolání předčasně opustí...! Kolik rodičů zničí úrodu, jakou mohl přinést život jejich dětí, upřednostněním „práva na vlastní život“...! Finis coronat opus – konec korunuje dílo. Poslední svědectví o Bohu často nespočívá v další aktivitě či slovech. Pečetí je věrnost.

Výběr

Už bylo řečeno, že si Bůh vybírá služebníky podle vlastního uvážení, jeho vůli nemusíme rozumět. Když zavrhl krále Saula, poslal do Betléma Samuela, ať vybere a pomáže na krále jiného. Byl to riskantní podnik. Je nebezpečné činit něco takového za zády panujícího krále. Starší toho města byli plni obav: Přinášíš pokoj? Pokoj. Starý Jesse představil své syny, vybrán nebyl žádný. Zbývá ještě nejmladší, ale ten pase stáda. Poslali pro něj a tu Hospodin Samuelovi pokynul: Nuže, to je on, toho pomaz! Jmenoval se David. Člověk se dívá na to, co

má před očima, Hospodin však hledí do srdce (srov. 1 Sam 16,7), má svá kritéria. Na krále byl pomazán mladiček povoláný od stád, k apoštolské službě byli vyvoleni prostí rybáři a apoštolem národů se stal nejhorlivější nepřítel církve, Pavel, který později napsal: Ty, které svět má za neurozené a méněcenné, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří si myslí, že jsou něco.
(z knihy *Na minutu s Karlem Herbstem – V Boží blízkosti*)

Odkdy jsem člověkem?

Co je člověk? Odkdy je člověk člověkem? Odkdy jsem já člověkem? Byl jsem člověkem už před svým narozením? Ti, kdo chtějí za každou cenu ospravedlnit potraty, se pokoušejí vymyslet nejrůznější definice, kterými by jejich provádění obhájlili. Na první pohled může sympaticky a neškodně vypadat definice, která tvrdí, že člověk je člověkem od okamžiku, kdy je schopen si uvědomovat sám sebe. A co člověk v bezvědomí? Ten si sebe neuvědomuje. Znamená to, že není člověkem? A když se z bezvědomí probere – je zase člověkem? Co těžce duševně nemocný? Je člověkem, nebo není? A co umírající? Kdy jsme povinni život respektovat a kdy ne? Kdo má právo o tom rozhodovat? Odkdy má člověk duši? Víme to? Nevíme! A protože to nevíme, nemůžeme si dovolit do toho zasahovat! K člověku a k životu vůbec je vždy nutno přistupovat s úctou a vědomím posvátna. Kristus to novozákonně potvrzuje: „Cokoliv jste učinili ...“
(z knihy *Na minutu s L. Kubičkem – Přitahují?*)

Milovat ho

Když se někdo skutečně setká s Kristem, pak je zcela přirozené, že chce své chování přizpůsobit tomu, že si zamiloval Krista. Přejít do této fáze lásky není snadné. Je totiž třeba vzdát se všech překážek, které nám brání ho milovat. Představme si například mladého muže, který se vrátí se silným prožitkem ze Světových dnů mládeže.

V jistý moment zažil – třeba při modlitbě s papežem že Ježíš k němu promluvil skrze jeho bratry nebo skrze nějaký text z Pisma svátého. Jenže po návratu domů se mu nedaří najít režim, který by mu umožnil na toto setkání navázat. Neučiní rozhodnutí denně číst Písmo svaté, nepřipojí se k žádnému společenství křesťanských přátel ani se nevzdá určitých zlovyků. Takže i když setkání opravdu prožil, zůstane jen u toho; Ježíše milovat nedokáže. Existuje několik projevů, podle kterých spolehlivě poznáme, že někdo Ježíše opravdu miluje. Patří mezi ně láska k Božímu slovu, radost z častého přijímání svátostí, především účast na mši svaté a svátosti smíření. Objeví se i touha neprožívat víru sám ve svém koutku, ale žít ji s ostatními bratry a sestrami, a všímavost k potřebám jiných, hlavně těch nejubožejších. Především však touha učit ostatní Ježíše milovat. Právě tento poslední bod je výborným ukazatelem opravdové lásky k Ježíši. Když ho člověk miluje, touží, aby ho ostatní milovali také! V roce 2013, tedy deset let od zmíněného poselství Jana Pavla II., vydal papež František první dokument svého pontifikátu pod názvem *Evangelii gaudium* (Radost evangelia). V ní nás vyzval, abychom se modlili za prožití či obnovu osobního setkání s Ježíšem Spasitelem: *Zvu každého křesťana na jakémkoli místě a v jakékoli situaci k tomu, aby se ještě dnes navrátil ke svému osobnímu setkání s Ježíšem Kristem, nebo alespoň aby učinil rozhodnutí, že se s ním chce setkat a že ho bude každý den bez ustání hledat. Nikdo nemá sebemenší důvod myslet si, že se ho toto pozvání netýká, protože z radosti, kterou dává Bůh, není nikdo vyloučen. Kdo se k tomu odváží, nebude Pánem zklamán, a kdo učiní malý krůček směrem k Ježíši, objeví, že on už na jeho příchod čekal s otevřenou náručí.*

Je poměrně neobvyklé, že přímo v pontifikálním textu nám papež navrhuje přerušit četbu a prosit o milost, abychom mohli poprvé zakusit či znovu prožít ono osobní setkání: *Toto je chvíle, kdy je třeba říci Ježíši Kristu: „Pane, nechával jsem se oklamávat, tisícero způsoby jsem unikal před tvou láskou, ale nyní jsem znovu zde, abych obnovil svou smlouvu s tebou. Potřebuji tě. Vysvobod' mne znovu, Pane, přijmi mne opět do své vykupitelské náruče.“ Moc nám prospěje vrátit se k němu, poté co jsme se ztratili!*
příště: **Podobenství o dveřích lidského srdce**
(z knihy *René-Luca Patnáct podobenství*)